

tens gennemførelse, tager først og fremmest sigte på at sikre, at alle forsikringspligtige efter § 9 rent faktisk tegner forsikring, bl.a. gennem en underretning herom til vedkommende, og en kontrol af at forsikringen opretholdes. Bestemmelsen tager også sigte på, at der, f.eks. gennem en poolaftale mellem de godkendte forsikringsselskaber, sikres en forsikringsmæssig dækning af skader, forårsaget af forsikringspligtige, som ikke har tegnet forsikring, jf. bemærkningerne til § 12.

Stk. 3 tager sigte på at give forsikringsselskaberne et umiddelbart retsgrundlag for retlig inddrivelse af ikke betalte forsikringspræmier.

Til § 11

Også efter andre ordninger, hvor der stilles krav om lovpligtig forsikring (f.eks. ved ansvar for automobili-skader, arbejdsskader m.fl.), er stat og kommuner typisk undtaget fra forsikringspligt. Baggrunden herfor er, at offentlige myndigheder altid forudsættes økonomisk at kunne honorere et erstatningskrav som selvforsikrende. Rent faktisk har alle amtskommuner på nær en hidtil tegnet almindelig forsikring for ansvar på området, jf. de almindelige bemærkninger.

Til § 12

De efter § 10 godkendte forsikringsselskaber skal efter *stk. 1* indgå i et fællesskab, som udgør en patientforsikringsforening. Denne forening og det sekretariat, den forudsættes at etablere, udgør det centrale organ, der administrerer hele patientforsikringsordningen. Efter *stk. 1* vælger patientforsikringsforeningen en bestyrelse, som er ansvarlig for foreningens virksomhed. Indenrigsministeren kan bestemme, at staten og de kommuner, der er selvforsikrende, f.eks. Københavns og Frederiksberg kommuner, kan blive medlem af bestyrelsen. Baggrunden for denne bestemmelse er, at også selvforsikrende efter § 13, *stk. 1* og 3, har pligt til at forelægge erstatningssager for foreningen og rette sig efter foreningens afgørelser.

Da varetagelsen af lovens opgaver i høj grad er lagt i privat regie, findes det nødvendigt, at foreningens styrelse og virksomhed varetages på en måde, der tilgødeser opfyldelse af lovens bestemmelse og hensigter. Det er derfor i *stk. 2* fastsat, at indenrigsministeren skal fastsætte vedtægter herfor.

Ministeriet vil i vedtægterne nærmere fastsætte bestyrelsens størrelse og sammensætning, idet medlemmerne, dvs. de godkendte forsikringsselskaber, forventes at få repræsentation i bestyrelsen i for-

hold til præmieindtægter eller forsikringsdækning. Sygehuskommunerne vil således gennem deres fælles forsikringsselskab, Kommunernes Gensidige Forsikringsselskab, få en relativ stor repræsentation i bestyrelsen.

Det forudsættes, at den almindelige administration og afgørelse af de enkelte erstatningssager afgøres af foreningens sekretariat, og at bestyrelsen kun inddrages i generelle spørgsmål, herunder forhold vedrørende sekretariatets forsvarlige varetagelse af de opgaver, der er pålagt foreningen.

Indenrigsministeriet vil, eventuelt gennem patientforsikringsforeningens vedtægter, sikre, at der, jf. bemærkningerne til § 10, *stk. 2*, mellem de godkendte forsikringsselskaber oprettes en pool, dvs. en fælles økonomisk udligningsordning, der erstatter skader, som er ansvarspådragende efter denne lov, men som forårsages af personer, som uretmæssigt ikke har tegnet eller opretholdt en forsikring. Selskaberne forudsættes her at få regresret over for sådanne uforsikrede driftsansvarlige.

I foreningens vedtægter fastsættes endvidere en fordeling, hvorefter forsikringsselskaberne og selvforsikrede myndigheder afholder udgifter til foreningens drift samt udgifter, som i øvrigt pålægges foreningen efter loven.

Idet der i øvrigt henvises til de almindelige bemærkninger, pkt. 5.3., viser erfaringerne fra den svenske patientforsikringsordning, at det er hensigtsmæssigt samtidigt at etablere en lægemiddelforsikringsordning, og at disse to ordninger harmoniseres dels med hensyn til erstatningsdækning og ydelser, dels i administrativ henseende. Set fra patientens side er det underordnet, om en skade skyldes en fejlagtig anvendelse af et i øvrigt egnet lægemiddel, eller om lægemidlet som sådant er defekt, herunder forkert markedsført. Da en lægemiddelforsikringsordning svarende til erstatningsdækningen efter dette lovforslag forventes at ville blive etableret på et frivilligt grundlag af branchen selv, forudsættes det, at indenrigsministeren, gennem fastsættelsen af patientforsikringsforeningens vedtægter, vil kunne foretage sådanne ændringer i patientforsikringsforeningens organisation m.v., som måtte findes nødvendigt til en samordning, navnlig administrativt, af de to forsikringsordninger. Man kunne her forestille sig, at der mellem de to forsikringsordninger blev oprettet et fælles koordinationsudvalg/organ, hvor erstatningssager, som der er tvivl om dækningen af efter de to ordninger, skal forelægges med henblik på en vejledende udtalelse herom. Den nærmere fastlæggelse af ordningernes organisatoriske koordinering må imidlertid afvente det forslag om en lægemiddel-